

ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.— Ο Κω

ρολος Σεβρύ, ένας ξενητεμένος Γάλλος και η σύζυγος του Ζελιμά, μία νέα γυναίκα με εξωτική όμορφη, επιστρέφουν έπειτ' από πολλά χρόνια απουσίας στη Γαλλία, με το μοναδικό σκοπό να μάθουν τι απέγινε κάποια κυρία της αριστοκρατίας και το παιδί της, την οποία μυστηριώδεις έχθροι είχαν συμφέρον να εξαφανίσουν, για να σφετερισθούν τη μεγάλη της περιουσία. Το μόνο που ο Σεβρύ ξέρει σχετικώς με την τύχη της γυναίκας αυτής είναι ότι οι συγγενείς της την είχαν σχεδόν φυλακίσει πρό έτών σε κάποιο μισοσειρωμένο πύργο κοντά στο Βλαιγκούρ, όπου και πηγαίνει τώρα για να συγκεντρώση πληροφορίες. Στο ίδιο όμως λεωφορείο μ' αυτόν και με τη σύζυγό του, ταξιδεύει κάποιος ύποπτος τύπος, ένας Βλαιρώ, ο οποίος αναλαμβάνει επί πληρωμή διάφορες έγκληματικές και σκοτεινές υποθέσεις κι' ο οποίος κατορθώνει να πιάση κουβέντα με το Σεβρύ και να μάθη το σκοπό του ταξιδιού του, προσφέρεται δέ να τον εξυπηρετήσει και να τον βοηθήσει στις αναζητήσεις του. Ο Σεβρύ δέχεται εύχαρίστως, χωρίς να υποψιάζεται καθόλου τα καταχθόνια σχέδια του Βλαιρώ, ο οποίος του παρουσιάζεται με το ψευδώνυμο 'Ιούλιος Κορνεφέρ. "Ετσι οι ταξιδιώτες φθάνουν στο Βλαιγκούρ. Εκεί, ο Βλαιρώ κατορθώνει να παρασύρη τον Σεβρύ σε ένεδρα τη νύχτα και τον πνίγει στο ποτάμι. Η Ζελιμά, που είχε έγκυος, μόλις τον βλέπει νεκρό ταραάζεται τόσο, ώστε κάνει πρόωρο τοκετό, φέρνει στον κόσμο ένα κοριτσάκι και πεθαίνει στη γέννα. Δεκάξη χρόνια περνούν κι' η κόρη της Ζελιμάς, η 'Ιωάννα, ζή κοντά σ' έναν αγαθό απόστρατο αξιωματικό, τον λοχαγό Βαγιάν, ο οποίος την έχει υιοθετήσει. Είναι δέ έρωτευμένη μ' ένα νεαρό χωρικό, τον 'Ιάκωβο, ο οποίος φεύγει εκείνες τις ημέρες για να υπηρετήσει στρατιώτης. Εκεί κοντά, στα δάση του Μαρέλ, ζή ένας μυστηριώδης αγριάνθρωπος, νέος κι' ώραιος, ο Λυκογιάννης, του οποίου το μυστήριο απασχολεί όλη την περιφέρεια. Μιά μέρα σε μία συγκέντρωσι στον πύργο της βαρώνης ντε Σιμέζ γίνεται συζήτηση σχετικώς και μερικές νέες αποφασίζουν, από περιέργεια, να πάνε να θρούν το Λυκογιάννη.

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ο Ραούλ ντε Σιμέζ είχε φύγει κι' αυτός για το Παρίσι, παρ' όλες τις ίκεσίες της μητέρας του και της αδελφής του. Πήγαινε να ξανάβρη εκεί τους φίλους των οργίων του; Γιατί πήγαινε τότε; "Οχι βέβαια από αγάπη προς την μητέρα του ή την αδελφή του. Αν και νεώτατος ακόμη, είχε διαφθαρή έντελως κι' είχε αποχτήσει όλα τα έλαττώματα του πατέρα του. Πήγαινε στη μητέρα του όταν έμενε χωρίς λεπτό, για να της πάρη άφθονα χρήματα. Ξεγελασμένη από την ύποκρισία του και πιστεύοντας στα ψέματά του, η κόμησσα ντε Σιμέζ, αδύνατη σαν όλες τις μητέρες, του έδινε χωρίς να μετράη. Εκτός όμως αυτών, ο Ραούλ δέν περιφρονούσε και τις οικονομίες της αδελφής του, που τις έπαιρνε χωρίς την ελάχιστη τύψη συνειδήσεως.

Στον πύργο περίμεναν τώρα τον κ. Βιολέν με την κόρη του. Όλες η νέες ησαν άνυπόμονες για την έκδρομή στο Μαύρο Βουνό.

Κατά το μεσημέρι, ο κ. Βιολέν και η Σουσσάνα έφτασαν έφιπποι. Η βαρώνη ντε Σιμέζ διέταξε άμέσως κι' έφεραν αναψυκτικά. Έπειτα έτοιμάστηκαν όλοι και κατέβηκαν από την δεντροστοιχία του πύργου.

Ο κ. Βιολέν είχε προσφέρει το μπράτσο του στη βαρώνη ντε Σιμέζ κι' ακολουθούσε η κόμησσα Μωριέν με το γυιό της. Η τέσσερες νέες τραβούσαν μπροστά, περπατώντας η καθεμιά όπως ήθελε.

Όταν έφτασαν στους πρόποδες του Μαύρου Βουνού, άναμέτρησαν όλοι με το βλέμμα το ύψος του. Άλλα μία πλατειά ζώνη από άγκάθια έφραζε από παντού το πέρασμα, σαν νάλεγε: Μή πλησιάζετε.

— Άπό δω! φώναξε η Σουσσάνα που έκανε χρέη οδηγού.

Παρέκαμψαν για λίγο το λόφο και βρέθηκαν μπρός σ' ένα στενό πέρασμα, άνοιγμένο ανάμεσα στ' άγκάθια και τους βράχους.

Η Σουσσάνα προχώρησε πρώτη.

— Μήπως έχη φειδία; έκανε φοβισμένη η Λευκή ντε Σιμέζ.

— Μή φοβάσαι, άπάντησε η Σουσσάνα, δέν έχει. Έλα, άκολουθήσε με...

Με κάποιο δισταγμό, η τρεις νέες προχώρησαν προς το πέρασμα.

— Νά και μία φυσική σκάλα, είπε η Σουσσάνα. Θ' άνεβούμε εύκολα και υπάρχει ένα επίπεδο αρκετά μεγάλο, άπάνω στο όποιο μπορούμε και να χορέψουμε. Έμπρός λοιπόν, θ' άνεβήτε;

— Μάλιστα! Μάλιστα!

— Έγώ πηγαίνω μπροστά.

Το άνέβασμα άρχισε.

— Προσέχτε, σύστησε η βαρώνη Σιμέζ στις νέες. Μην κανετε τρέλλες.

— Μείνετε ήσυχη, κυρία κόμησσα, άπάντησε η Σουσσάνα. Δέν υπάρχει κίνδυνος.

— Άλήθεια, είπε η κόμησσα ντε Μωριέν στη βαρώνη, γιατί να μην άνεβούμε κι' έμεις;

— Πώς, αγαπητή μου, θέλεις ν' άνεβούμε;

— Ναι, έτσι θα βρισκόμαστε πιό κοντά στα παιδιά μας για να τα έπιθλέσουμε...

— Άς άνέβουμε τότε, είπε η βαρώνη.

— Σας αφήνουμε, κυρίες Βιολέν...

— Με συγχωρείτε, κυρίες μου, θα σας ακολουθήσω κι' έγώ, άπάντησε εκείνος. Κι' αν μου το έπιτρέπετε, θα περάσω πρώτος, για να σας βοηθώ στην άνάβασι στα δύσκολα μέρη.

Η τέσσερες νέες είχαν φτάσει κιόλας σε ύψος μεγαλύτερο των δέκα μέτρων.

— Δέστε ώραία λουλούδια! είπε η Σουσσάνα. Ψηλότερα θα βρούμε κι' άλλα, ακόμα πιό όμορφα.

— Είναι πραγματικά ώραία! είπε η Έριέττα, κόβοντας ένα λουλουδάκι και καρφώνοντάς το στο στήθος της.

Είχαν άρχισει την άνάβασι από το βόρειο μέρος και τώρα βρισκόντουσαν δυτικά, ακολουθώντας την φυσική σκάλα.

— Έδω είναι το επίπεδο μέρος που σας έλεγα! φώναξε η Σουσσάνα πηδώντας σ' ένα όροπέδιο.

Ο κ. Βιολέν κι' η δυο κυρίες έφτασαν κι' αυτές σε λίγο στο όροπέδιο. Η κόμησσα, γοητευμένη από το λαμπρό πανόραμα που άπλωνόταν μπροστά της, έβγαλε μία κραυγή θαυμασμού.

Πάνω άπ' τα κεφάλια τους, ο άπέραντος γαλάζιος ούρανός. Γύρω τους, ο άτελείωτος όρίζοντας, η κοιλάδες, το ποτάμι που κυλούσε μέσ' άπ' την πρασινάδα και τα χωριουδάκια έδω κι' εκεί —κι' όλ' αυτά λουσμένα στο χρυσαφένιο φώς του ήλιου.

— Παιδιά μου, είπε η κόμησσα, είναι περιττό ν' άνέβουμε ψηλότερα. "Ο,τι θα δούμε, δέν είναι ώραίότερο άπ' αυτό που βλέπουμε έδω.

— Και τ' άνθη που θέλω να μαζέψω; είπε η Σουσσάνα. Έγώ θα έξακολουθήσω το άνέβασμα. Ποιός έρχεται μαζί μου;

— Έγώ δέν άνεβαίνω ψηλότερα, είπε η Έμμα ντε Μωριέν. Άπό τώρα ζαλίστηκα.

— Κι' έγώ κουράστηκα, έπρόσθεσε η Λευκή.

— Κι' έσύ. Έριέττα;

— Έγώ σ' ακολουθώ, Σουσσάνα. Πρέπει να φτιάσουμε την άνθοδέσμη μας.

Η κόμησσα, βλέποντας ότι η κόρη της κι' η Σουσσάνα δέν διέτρεχαν κανένα κίνδυνο, απέφυγε να κάνη την παρα-

μικρή παρατήρησι.

Ἡ δυὸ νέες λοιπὸν ἐξακολούθησαν τὴν ἀνάβασί τους καὶ σὲ λίγο ἔφτασαν σ' ἕνα νέο ὄροπέδιο. Σ' αὐτὸ πραγματικὰ ὑπῆρχαν ὠραία κόκκινα λουλούδια.

Ἡ Σουσσάνα κ' ἡ Ἐριέττα ἄρχισαν ἀμέσως νὰ τὰ μαζεύουν μὲ χάρι.

Ἐξαφνα ὅμως μιὰ κραυγὴ ἀπελπισίας ἀκούστηκε καὶ τὸ αἶμα ὄλων πάγωσε στὶς φλέβες τους.

— Κόρη μου! κόρη μου! φώναξε ἡ βαρῶνη ντὲ Σιμέζ περιτρόμη, ἀναγνωρίζοντας τὴ φωνὴ τῆς Ἐριέττας.

Πράγματι, ἡ κραυγὴ ἐκείνη ἦταν τῆς Ἐριέττας, τῆς ὁποίας σὲ κάποια στιγμή ἡ ὀμπρέλλα ξέφυγε ἀπ' τὰ χέρια τῆς, μπλέχτηκε μέσα σ' ἀγκάθια κ' ἔμεινε κρεμασμένη ἀπ' αὐτὰ πάνω ἀπὸ ἕναν γκρεμὸ.

Ἡ νέα ἔσκυψε γιὰ νὰ τὴν πάρη, μὰ ὁ βράχος ποὺ βρισκόταν κάτω ἀπ' τὰ πόδια τῆς ὑποχώρησε τὴν ἴδια στιγμή.

Ἡ Ἐριέττα θὰ γκρεμιζόταν στὸ κενὸ, ἂν δὲν πρόφταινε νὰ ριχτῆ πρὸς τὰ πίσω κ' ἔτσι πέφτοντας σὲ μιὰ προεξοχὴ τοῦ ἐδάφους συγκρατήθηκε ἐκεῖ, πιασμένη μὲ τὰ δυὸ τῆς χέρια ἀπ' τὸ χῶμα καὶ ἔχοντας τὰ πόδια τῆς στηριγμένα στὴν ἄκρη τοῦ βράχου.

Ὅλοι φώναζαν περιτρόμοι ζητώντας βοήθεια. Μοναχὰ ἡ Σουσσάνα, ἂν καὶ εἶχε τρομάξει κ' αὐτὴ, διατηροῦσε τὴν ψυχραιμίαν της.

Ἡ Ἐριέττα βρισκόταν σὲ θέσι πολὺ ἐπισηφελῆ. Τὸ παραμικρὸ κίνημα ἂν ἔκανε θὰ ἔχανε τὴν ἰσορροπία τῆς καὶ θάπεφτε μέσα στὴν ἄβυσσο, τῆς ὁποίας τὸ φρικῶδες στόμιον ἔχασκε κάτω ἀπ' τὰ πόδια τῆς.

Ὡστόσο, ἡ Σουσσάνα ἔσκυψε καὶ τῆς ἔπλωσε τὸ χέρι τῆς γιὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ ν' ἀνέβῃ.

Ἀλλὰ μόλις ἡ Ἐριέττα κουνήθηκε λίγο, ὁ βράχος στὸν ὁποῖο στήριζε τὰ πόδια τῆς ἀποσπᾶστηκε καὶ κατάρρευσε μὲ πάταγο στὴν κατωφέρεια.

Ἡ δυστυχισμένη νέα μπόρεσε νὰ συγκρατηθῆ λίγο ἀκόμα μὲ τὰ χέρια τῆς, ἀλλὰ τὸ βῆρος τοῦ σώματός τῆς τὴν παρέσυρε καὶ τότε βγάζοντας μιὰ ἄλλη κραυγὴ ἀπελπισίας, κυλίστηκε κ' ἔπεσε ἀπάνω σὲ μερικοὺς γάμνους ποὺ βρισκόντουσαν στὸ χεῖλος τῆς ἄβυσσου.

Τώρα πειὰ ἡ Σουσσάνα δὲν ἵσχυρε νὰ τὴν βοηθήσῃ καθόλου. Ἐβγαλε μιὰ κραυγὴ ἀπερίγραπτου τρόμου καὶ ἀγωνίας, ἐνῶ ἡ βαρῶνη ντὲ Σιμέζ πέφτε ἀναίσθητη στὴν ἀγκαλιὰ τῆς κομήσσης Μωριέν.

Τὸ κορμὶ τῆς Ἐριέττας ἔκαε τώρα τοὺς θάμνους νὰ ὑποχωροῦν κάτω ἀπ' τὸ βῆρος του. Ἐβλεπε ἀπὸ κάτω τὶς προεξοχὰς τῶν βράχων ἀπάνω στοὺς ὁποίους θὰ κατακοιμιόταν.

Ἐνοίωθε τὸ κεφάλι τῆς νὰ φλογίζεται κ' ἀκούγε γύρω τῆς ἕνα συγκεχυμένο θόρυβο σὰν βόμβο μελισσῶν. Τῆς φάνηκε ὅτι ὅλα στριφογύριζαν γύρω τῆς κ' ἔκλεισε τὰ μάτια τῆς.

Ἐξαφνα ὅμως ἕνας θόρυβος παράδοξος τὴν ἔκανε νὰ τ' ἐνοίξῃ πάλι. Ἐνα κεφάλι εἶχε φανῆ κοντὰ στὸ χεῖλος τῆς ἄβυσσου. Στὴν ἀρχὴ τὸ κεφάλι αὐτὸ, ποὺ τὸ σκέπαζαν πυκνὰ μαλλιά, τῆς φάνηκε τεράστιο. Ἀλλὰ ἔπειτα, στὸ ταραγμένο μυαλό τῆς τῆς ἦρθε μιὰ σκέψις περίεργη. Ἄν ἦταν ὁ Λυκογιάννης...

Καὶ πραγματικὰ, δὲν εἶχε γελαστῆ... Ἦταν ὁ Λυκογιάννης, ὁ μόνος ἴσως ἄνθρωπος ποὺ θὰ εἶχε τὸ θάρρος καὶ τὴ δύναμι νὰ τὴν σώσῃ.

Ἀκούγοντας τὶς ἀπελπιστικὰς κραυγὰς τῆς Ἐριέττας εἶχε βγῆ ἀπὸ τὴ σπηλιά του καὶ μὲ ἐπιτηδεϊότητα καὶ εὐκαμψία πιθήκου, χρησιμοποιώντας ὡς σκάλες τὶς προεξοχὰς τῶν βράχων, σκαρφάλωσε μὲ κίνδυνο νὰ βρῆ ὁ ἴδιος τὸ θάνατο ἀπ' τὸν ὁποῖο ἠθελε νὰ σώσῃ τὴ νέα.

— Λυκογιάννη, φίλε μου! φώναξε σ' αὐτὸν ἡ Σουσσάνα. Σῶσε τὴν Ἐριέττα... Σῶσε τὴν!..

Ἐξαφνα οἱ κλάδοι τῶν θάμνων ποὺ συγκρατοῦσαν τὴν Ἐριέττα ὑπεχώρησαν ἐντελῶς κ' ὁ Λυκογιάννης τὴν δέχτηκε μέσα στὴν ἀγκαλιά του.

Ἡ Σουσσάνα καὶ ὁ πατέρας τῆς, ὁ ὁποῖος εἶχε τρέξει κ' αὐτὸς στὸ ὄροπέδιο, ἔβγαλαν μιὰ κραυγὴ χαρᾶς.

Ἀλλὰ κατόπιν κύτταξαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο μὲ ἀγωνία.

Τί θὰ ἔκανε τώρα ὁ Λυκογιάννης;

Νάνεβῃ ἐπάνω, ἦταν ἀδύνατον, ὅπως ἐπίσης ἀδύνατον ἦταν νὰ κατέβῃ κάτω, κρατώντας στὴν ἀγκαλιά του τὴν Ἐριέττα.

Ἡ Σουσσάνα λαχανιασμένη, κάθιδρη, ἐνοιώθε ἕνα ρίγος νὰ περνᾷ ὅλο τῆς τὸ κορμὶ.

— Θεέ μου! ψιθύρισε. Θὰ σκοτωθοῦν κ' οἱ δυό...

Μόλις δὲ πρόφερε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Λυκογιάννης μὲ τὴν Ἐριέττα ἐξαφανίστηκαν μυστηριωδῶς...

Πέντε λεπτὰ πέρασαν, πέντε λεπτὰ ποὺ φάνηκαν αἰῶνες ἀγωνίας καὶ ἀναμονῆς.

Τέλος ὁ Λυκογιάννης, κρατώντας πάντα τὴν Ἐριέττα στὴν ἀγκαλιά του, φάνηκε νὰ προβάλλῃ ἀπὸ μιὰ τρύπα, ἀκρίβῳς κάτω ἀπὸ τὸ πρῶτο ὄροπέδιο.

Ἐβγαλε τότε μιὰ θριαμβευτικὴ κραυγὴ, θέλοντας νὰ εἰδοποιήσῃ μ' αὐτὴ ὅσους βρισκόντουσαν ἀπὸ πάνω, κ' ἐξακολούθησε νὰ κατεβαίνει γρήγορα, λαβαίνοντας συγχρόνως ὅλες τὶς ἀπαραίτητες προφυλάξεις.

— Σώθηκε! Σώθηκε! φώναξε ἡ Σουσσάνα.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἀντήχησαν γλυκὰ σ' αὐτιὰ τῆς βαρῶνης ντὲ Σιμέζ, ἡ ὁποία τὴ στιγμή ἐκείνη συνερχόταν ἀπὸ τὴν λιποθυμία τῆς.

— Σώθηκε; ρώτησε μὲ ἀγωνία.

— Μάλιστα, τῆς ἀπάντησαν.

— Ποῦ εἶνε;

— Κάτω, ἀπάντησε ἡ κόμησσα ντὲ Μωριέν.

Ἐλα, ἀγαπητὴ μου Κλημεντίνη, πάμε νὰ τὴν βροῦμε...

Ἡ βαρῶνη σηκώθηκε τότε καὶ, στηριζομένη στὸ μπράτσο τοῦ κ. Βιολέν, κατέβηκε μαζί του κάτω.

Ἀπάνω σ' ἕναν τάπητα ἀπὸ χλόη ἦταν ξαπλωμένοι ἡ Ἐριέττα κ' ὁ Λυκογιάννης, ποὺ γονατιστὸς κοντὰ τῆς, τὴν κύτταζε ἐκστατικός.

Τέλος ἡ νέα, ποὺ εἶχε λιποθυμήσει ἐν τῷ μεταξῷ, συνήλθε κάτω ἀπὸ τὰ θερμὰ φιλήματα τῆς μητέρας τῆς. Ὄταν ἀνοίξε τὰ μάτια τῆς, τὸ βλέμμα τῆς συνάντησε τὸ πρόσωπο τοῦ ἀγρίου ποὺ ἔλαμπε ἀπὸ χαρὰ.

— Λυκογιάννη! Λυκογιάννη! φώναξε.

Ὁ ἄγριος ἐνοιώσε μέσα του μιὰ ταραχὴ ἀπερίγραπτη καὶ σηκώθηκε ἀπότομα σὰν νὰ τὸν ἔσπρωξε κάποιο ἐλατήριο.

— Ναι, κόρη μου, εἶπε ἡ βαρῶνη, αὐτὸς σ' ἔσωσε...

— Τώρα θυμάμαι, εἶπε ἡ Ἐριέττα νοιώθοντας τὰ μάγουλά τῆς νὰ κοκκινίζουν.

Ἡ ἄλλες γυναῖκες ἐξέταζαν τὸν ἄγριο μὲ περιέργεια.

— Λυκογιάννη, εἶπε σ' αὐτὸν ὁ κ. Βιολέν πιά-

νοντάς τον ἀπὸ τὸ χέρι, σὲ συμβουλεύω ν' ἀφήσῃς πειὰ αὐτὴ τὴν ἄγρια ζωὴ τῶν δασῶν. Πρέπει ν' ἀνταμειφθῆς γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανες σήμερα. Ὅλοι μας σὲ ἀγαποῦμε καὶ θέλουμε τὸ καλὸ σου καὶ τὴν εὐτυχία σου. Ἐλα μαζί μας.

Ἀπὸ τὸν ἦχο τῆς φωνῆς τοῦ κ. Βιολέν, ἀπὸ τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου του, ὁ Λυκογιάννης μάντεψε τὰ λόγια του. Ἀπομακρύνθηκε τότε μερικὰ βήματα ἀπότομα, κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ φέρνοντας τὰ δυὸ του χέρια στὴ καρδιά του, ἔβγαλε ἕναν βαθὺ ἀναστεναγμὸ.

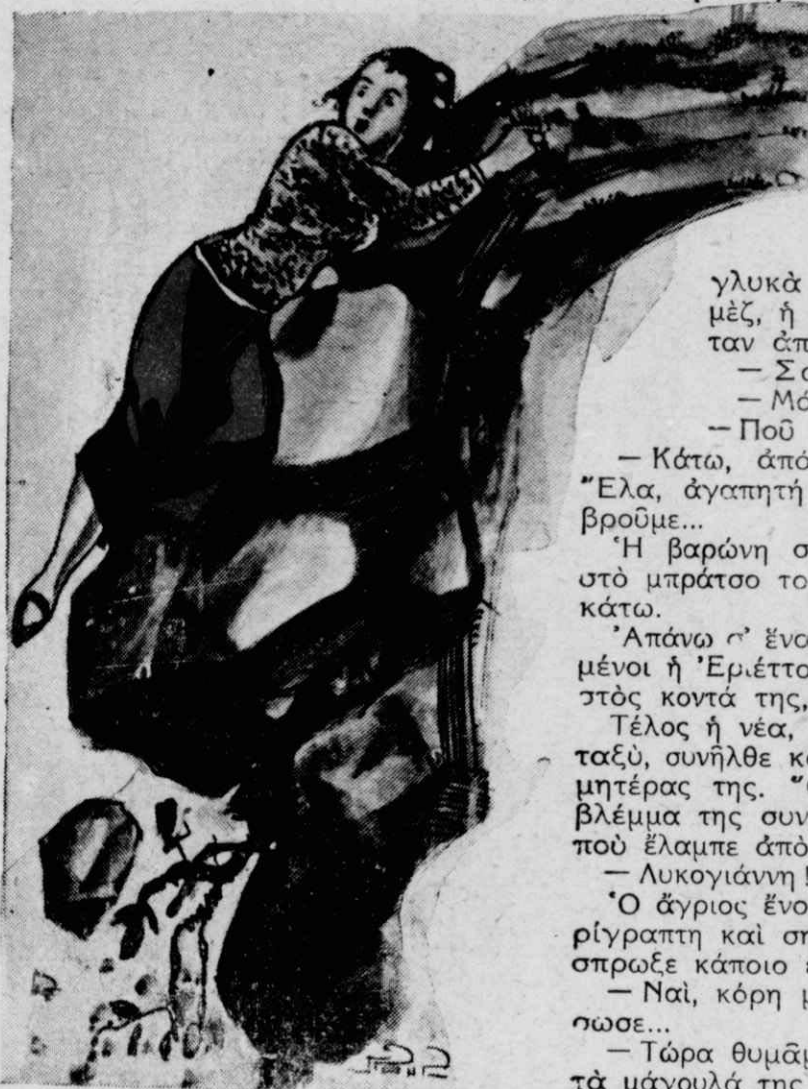
Ἐπειτα ἀπομακρύνθηκε, πηδώντας ἀπάνω στοὺς βράχους κ' ἔγινε ἀφαντος.

— Ἄ, μητέρα! εἶπε ἡ Ἐριέττα μὲ φωνὴ θλιμμένη. Δὲν θέλει οὔτε νὰ τὸν εὐχαριστήσουμε...

Ι Γ'

ΕΡΩΣ ΑΓΡΙΟΥ

Ἡ συνάντησις αὐτὴ τοῦ Λυκογιάννη μὲ τὴν Ἐριέττα, τῆς ὁποίας εἶχε σώσει τὴ ζωὴ, ἦταν γι' αὐτὸν ἕνα σπουδαῖο περιστατικόν. Ἀπὸ τότε ἄλλαξε ἐντελῶς. Δὲν ἦταν πειὰ ὁ ἴ-

Ἡ δυστυχισμένη νέα μπόρεσε νὰ συγκρατηθῆ λίγο ἀκόμα...

διος, τὸ ἔνοιωθε. Μαύρη μελαγχολία τὸν εἶχε κυριεύσει καὶ πολλές φορές βυθιζόταν σὲ σκέψεις σκοτεινές.

Στὰ ὄνειρά του μιὰ φωνὴ μελωδική σὰν θεία ἄρμονία ἀντηχοῦσε στ' αὐτιά του.

Ἦταν ἡ φωνὴ τῆς δεσποινίδος Ἐριέττας ντὲ Σιμέζ, πού πρόφερε τὸνομά του...

Ἔβλεπε συγχρόνως τὴ νέα νὰ τὸν κυττάζει μὲ τὰ μεγάλα τῆς γαλανὰ μάτια κι' ἔνοιωθε τὸ φλογερὸ αὐτὸ βλέμμα νὰ μπαίνει μέσα στὴν καρδιά του καὶ νὰ τοῦ προκαλῆ ἀλλόκοτες ἐντυπώσεις.

Ἐνοιωθε τὸ ὠραῖο κεφάλι τῆς γυρμένο κοντὰ στὸ πρόσωπό του, νὰ τὸ ἀγγίξει σχεδὸν μὲ τὰ χεῖλη του.

Νὰ γιατί ὁ Λυκογιάννης εἶχε ἀλλάξει τόσο. Μέρα καὶ νύχτα, ξύπνιος καὶ κοιμισμένος, συλλογιζόταν τὴν Ἐριέττα. Ὅσο παράδοξο κι' ἂν φαίνεται αὐτὸ, ὁ Λυκογιάννης ἦταν ἐρωτευμένος. Ἐνα βλέμμα μόνο ἔφτασε γιὰ νὰ κερδίσει στὴν καρδιά του τὸν ἔρωτα καὶ ὁ δυστυχισμένος δὲν καταλάβαινε τὴν σοβαρότητα τοῦ ἀγνώστου αὐτοῦ πάθους πού τὸν κατατάραζε.

Τὰ πάντα τοῦ φαινόταν με διαφορετικὴ ὄψη: ὁ οὐρανὸς, ὁ ἥλιος, ἡ χλόη κι' αὐτοὶ ἀκόμα οἱ βράχοι τοῦ σπηλαίου του...

Συχνά, χωρὶς λόγο, ἀποτραβιόταν στὴ σπηλιά του κ' ἔκλαιγε...

Αὐτὸς πού δὲν φοβόταν τίποτε, ταραζόταν τώρα μὲ τὸν παραμικρότερο θόρυβο.

Εἶχε γίνει πιὸ ἄγριος ἀπὸ ποτέ. Δὲν πῆγαινε πειὰ νὰ δουλέψῃ μὲ τοὺς καρβουνιάρηδες, οὔτε καὶ καθύταν σὶ τραπεζίτους. Δὲν ἔτρωγε παρά μόνο ὅ,τι τοῦ ἔφτασε γιὰ νὰ μὴν πεθάνῃ τῆς πείνας.

Κάθε του σκέψις ἦταν ἀφιερωμένη στὴν ὠραία νέα πού εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ τῆς σώσῃ τὴ ζωὴ. Δὲν εἶχε παρά μιὰ μόνο ἐπιθυμία: νὰ τὴν ξαναἰδῇ.

Μιὰ νύχτα, μὴ μπορῶντας πειὰ νὰ καταικήσῃ τὴ λαχτάρρα του αὐτῆ, ἀφῆσε τοὺς βράχους του καὶ τράβηξε πρὸς τὸ Βωκούρ.

Μόλις ἔφτασε μπροστὰ στὸν πύργο πού τὸν ἔλουζε τὸ σεληνόφως, στάθηκε κι' ἔφερε τὸ χέρι του στὴν καρδιά του γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τοὺς παλμούς τῆς.

Ἐκεῖ βρισκόταν ἡ ὠραία του, ἐκεῖ ἀναπαύονταν...

Ὅλα σὺπαιναν μέσα στὸ σπῆτι καὶ κανένα φῶς δὲν φαινόταν στὰ παράθυρα. Ὁ Λυκογιάννης προχώρησε πρὸς τὴν καγκελλόπορτα. Ἀπὸ κεῖ φαινόταν ὅλη ἡ πρόσοψις τοῦ πύργου.

Ἐμεινε μπροστὰ στὴν πόρτα ὅλη τὴ νύχτα ὡς τὰ χαράματα, ὅποτε, ἐπειδὴ φοβήθηκε μήπως τὸν ἰδοῦν, ξαναγύρισε στὴ σπηλιά του.

Τρεῖς κατὰ σειρά νύχτες ξαναγύρισε στὸ ἴδιο μέρος καὶ μόλις χάραζε, ἔφευγε. Τὴν τέταρτη ὅμως φορὰ, ὁ ἔρωτος τῆς νίκησε τοὺς φόβους του καὶ ἀντὶ νὰ φύγῃ ὅταν ξημέρωσε, σκαρφάλωσε σὲ μιὰ φτελιά καὶ περίμενε ἐκεῖ.

Εἶδε τὸν κηπουρὸ καὶ τοὺς βοηθούς του νὰ παίρνουν τὰ ἐργαλεῖα τους καὶ ν' ἀρχίζουν τὴ δουλειά τους, ἔπειτα τίς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα τοῦ ἰσογείου ν' ἀνοίγουν καὶ τοὺς ὑπηρέτες νὰ πηγαينوέρχονται. Ὁ ἥλιος εἶχε πρὶν ἀπὸ πολλὴ ὥρα ἀνατελεῖ, ὅταν μιὰ ὑπέρτρια ἀνοίξε δυὸ παράθυρα τοῦ πρώτου πατώματος. Ἐπειτ' ἀπὸ λίγες στιγμὲς μιὰ νέα πού φοροῦσε τουαλέττα ἀπὸ γαλάζιο βελούδο, φάνηκε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ παράθυρα αὐτά.

Ἦταν ἡ Ἐριέττα.

Ὁ Λυκογιάννης ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ χτυπά δυνατὰ καὶ λίγο ἔλειψε νὰ πέσῃ κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο.

Ἡ Ἐριέττα φαινόταν πολὺ σκεπτικὴ καὶ κύτταζε κατὰ τὸ δάσος. Συλλογιζόταν τὸν Λυκογιάννη καὶ ἔτταζε, ὅπως ἔκανε συχνά τὸν τελευταῖο καιρὸ, τὴν κορυφὴ τοῦ

Μαύρου Λόφου.

Τέλος ἔβγαλε ἕνα στεναγμὸ καὶ τραβήχτηκε ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ὁ Λυκογιάννης στέναξε κι' αὐτὸς, ὄχι βέβαια γιὰτὶ ἄκουσε τὴ νέα νὰ στενάξῃ, ἀλλὰ γιὰτὶ δὲν ἔβλεπε πειὰ τὸ ἀντικείμενο τῶν σκέψεών του.

Ὅστόσο, ἐπειδὴ ὅλη τὴν ἡμέρα ἔμεινε πάνω στὸ δέντρο, εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ δῇ τὴν Ἐριέττα πολλές φορές, εἴτε στὸ παράθυρο τοῦ δωματίου τῆς, εἴτε ἔξω σὶς δεντροστοιχίες τοῦ κήπου.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ξαναγύρισε πολλές φορές στὸ θεωρεῖο του. Αὐτὸ πού ἐπιθυμοῦσε, τὸ εἶχε: ἔβλεπε τὴν εἰκόνα τῶν ὀνείρων του. Ἀλλὰ τὸ φθινόπωρο ἦρθε καὶ τὰ φύλλα ἄρχισαν νὰ πέφτουν. Δὲν μποροῦσε ν' ἀνεβαίνει πειὰ στὴ φτελιά, κι' αὐτὸ τὸν γέμιζε ἀπελπισία.

Ὅστόσο μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸν δῇ τώρα νὰ γλυστράῃ τόσο τὴν ἡμέρα, ὅσο καὶ τὴ νύχτα κατὰ μῆκος τῶν μανδρότοιχων τοῦ πάρκου. Κι' ὅταν εὑρίσκε κανένα μέρος κατὰλληλο νὰ κρυφτῇ, ἔμεινε κρυμμένος ἐκεῖ ὡρες ὀλόκληρες.

Δὲν κατάρθωνε βέβαια νὰ βλέπῃ πάντοτε τὴν γοητευτικὴ Ἐριέττα. Ἀλλὰ, ὅταν τύχαινε νὰ τὴν ἀντικρῶσῃ καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ, ἔφευγε κατευχαριστημένος κι' ἔνοιωθε τοὺς κόπους του ν' ἀνταμείβωνται πληρέστατα.

Ξαναγύριζε τότε στὴ σπηλιά του εὐτυχῆς, ἔχοντας ἐπὶ ἡμέρες ὀλόκληρες τὴν καρδιά του γεμάτῃ χαρά.

Ι Δ'

ΤΟ ΜΑΣΤΙΓΩΜΑ

Εἶνε ἀνάγκη τάχα νὰ ποῦμε ὅτι ἡ Ἐριέττα ἐνδιαφερόταν γιὰ τὸν σωτήρα τῆς περισσότερο ἀπ' ὅσο ἔπρεπε; Αὐτὸ ὅμως δὲν ξάφνιαζε καθόλου τὴ μητέρα τῆς, πού κι' αὐτὴ ἔνοιωθε μεγάλη εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν Λυκογιάννη καὶ δὲν μποροῦσε παρά νὰ ἐπιδοκιμάσῃ τὰ αἰσθήματα τῆς κόρης τῆς.

Ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες, τοὺς ὁποίους ρωτοῦσε πάντοτε, καθὼς καὶ ἀπὸ τὸν κ. Βιολέν καὶ τὴν κόρη του, ἡ Ἐριέττα ντὲ Σιμέζ εἶχε μάθει ὅτι ὁ Λυκογιάννης δὲν φαινόταν πούθενά κι' ὅτι οὔτε αὐτοὶ οἱ φίλοι του οἱ καρβουνιάρηδες δὲν τὸν ἔβλεπαν πειὰ.

Ὅλ' αὐτὰ ἀνησχοῦσαν πολὺ τὴ νέα. Γιατὶ ὁ νεταί; Μήπως εἶχε πέσει θῦμα δυστυχῆματος;

Ὁ κ. Βιολέν τὴν καθυσόχαζε, λέγοντάς τῆς:

— Ὁ Λυκογιάννης εἶνε ἄνθρωπος παράδοξος καὶ πολὺ ἰδιότροπος. Συχνά χάνεται ἐπὶ μῆνες ὀλόκληρους. Ἐπειτα, ὅταν βαρεθῇ πειὰ νὰ μένῃ μόνος, ἀφήνει τὴ σπηλιά του καὶ παρουσιάζεται πάλι.

Ἡ Ἐριέττα ὅμως γινόταν ὀλοένα πιὸ μελαγχολικὴ καὶ σκεπτικὴ. Συχνά, τῆς συνέβαινε νὰ νοιώθῃ τὴν καρδιά τῆς νὰ σφίγγεται. Γιατὶ; Οὔτε ἡ ἴδια δὲν τὸ ἔξερε... Βέβαια, εἶχε χρέος νὰ μὴν ξεχάσῃ τὴν εὐγνωμοσύνη τοῦ ἀγρίου, ἀλλὰ γιὰτὶ ὅλες τῆς ἡ σκέψεις συγκεντρωνόντουσαν σ' αὐτόν;

«Θὰ ἤθελα, ἔλεγε, νὰ τὸν ἰδῶ μιὰ φορὰ, μιὰ μόνο φορὰ, γιὰ νὰ τοῦ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνη μου».

Νόμιζε πὼς ἄμα γινόταν αὐτὸ δὲν θὰ εἶχε πειὰ νὰ ἐπιθυμῆσῃ τίποτε ἄλλο. Πίστευε ἀκόμα πὼς ἂν τῆς ἔλεγε κανεὶς ὅτι εἶχε δῇ τὸν Λυκογιάννη, ἡ μελαγχολία τῆς θὰ ἔπαυε καὶ δὲν θὰ εἶχε πειὰ νὰ ἐπιθυμῆσῃ τίποτε.

Καὶ δὲν ἔξερε ὅτι, ἐνῶ ἐκείνη ἔβλεπε ἀπὸ τὸ παράθυρο τὸ χιόνι νὰ πέφτῃ σὲ πυκνὲς νιφάδες, ὁ Λυκογιάννης ἦταν κρυμμένος κάπου ἐκεῖ κοντὰ καὶ τὴν κύτταζε μὲ θαυμασμό.

Γιατὶ ὁ Λυκογιάννης ἦταν συνετὸς καὶ κύτταζε χωρὶς νὰ τὸν βλέπουν. Ἐχοντας τὰ μάτια του προσηλωμένα στὴν πρόσοψι τοῦ πύργου, παραδοκοῦσε πάντα τὴν γλυκυτάτη στιγμὴ πού ἡ Ἐριέττα θὰ φαινότα σὲ καμμιά πόρτα ἢ σ'

Ὁ Λυκογιάννης, γονατιστὸς κοντὰ τῆς, τὴν κύτταζε ἐκστατικῶς...

κανένα παράθυρο.

"Έτσι πέρασε ο χειμώνας. Τό καλοκαίρι ξαναγύρισε και τὰ δέντρα άνθισαν πάλι και γέμισαν φύλλα.

"Ωστόσο ο Λυκογιάννης δέν άνέβαινε πειά στη φτελιά, γιατί είχε βρή άλλο καλύτερο παρατηρητήριο. Κοντά στην είσοδο του πάρκου και πίσω από ένα σύδεντρο ύπηρχε μιá σκιάδα με πάγκους. Από τη σκιάδα αυτή άνέβαινε κανέναν σ' έναν έξώστη, χτισμένο στον τοίχο του πάρκου, που συνδεόταν μαζί του.

"Η Έριέττα πήγαινε συχνά στον έξώστη αυτόν, απ' όπου έβλεπε την πεδιάδα ολόκληρη να βρέχεται από τὰ νερά ενός μικρού ποταμού. Επίσης της άρεσε πολύ να κάθεται στην σκιάδα, στα φυλλάματα της οποίας κελαιδιούσαν οι σπίνιοι κ' οι σπουργίτες.

Πήγαινε εκεί σχεδόν κάθε μέρα μετά το μεσημέρι, συνοδευόμενη συχνά από την μητέρα της, αλλά συχνότερα μόνη, κι' έμενε ώρες ολόκληρες στη σκιάδα, άλλοτε γλεντώντας κι' άλλοτε διαβάζοντας.

Μιά μέρα, ενώ βρισκόταν μόνη στη σκιάδα, ο κηπουρός έτρεξε, κρατώντας τὸ καπέλλο του.

— Τί τρέχει, Φραγκίσκε; τὸν ρώτησε ἡ νέα. "Έχεις τίποτε να μου πῆς;

— Συγχωρήστε με, δεσποινίς. Εἶνε δυὸ - τρεῖς μέρες τώρα...

— "Ε, λοιπόν;

— "Ἦθελα να σὰς βρῶ μόνη για να σὰς πῶ...

— Τί να μου πῆς, Φραγκίσκε;

— Πολλές φορές ρωτήσατε, δεσποινίς, αν ἤξερε κανείς που βρίσκεται ὁ άγριος τοῦ Μαύρου Λόφου...

— Ὁ Λυκογιάννης; ρώτησε ἡ νέα ανασκριντώντας.

— Μάλιστα, δεσποινίς, ὁ Λυκογιάννης.

— Μήπως ἔμαθες τίποτε; ρώτησε ἡ νέα με συγκίνηση.

Ὁ κηπουρός πήρε μυστηριώδες ὕφος και χαμηλώνοντας τὴ φωνή του, απάντησε:

— Τὸν εἶδα!

— Ἀλήθεια; φώναξε ἡ Έριέττα.

— Ναι, τὸν εἶδα και μάλιστα πολλές φορές.

— Ποῦ;

— Στὸ πάρκο.

— Πῶς; Μέσα στὸ πάρκο;

— Μάλιστα, δεσποινίς... Εἶνε αρκετές νύχτες τώρα που ἔρχεται και περιδιαβάει μέσα στὸ πάρκο.

"Ἡ νέα κυριεύθηκε από μιá αλλόκοτη συγκίνηση και κύταζε στα μάτια τὸν κηπουρό σαν ν' ἀμφέβαλε για τὰ λόγια του.

"Εκείνος ἐν τῷ μεταξύ ἐξακολούθησε με τὸ ἴδιο μυστηριώδες ὕφος:

— Και μου περνάει ἡ ὑποψία, δεσποινίς, ὅτι ἔρχεται συχνά και τὴν ἡμέρα.

— Φραγκίσκε, εἶπε ἡ νέα που ταραζόταν ὀλοένα και πιὸ πολὺ, ἴσως να γελάστηκες.

Ὁ κηπουρός κούνησε τὸ κεφάλι του χαμογελώντας.

— Ὄστε εἶσαι βέβαιος;

— Βεβαιότατος, δεσποινίς.

"Επακολούθησε μιá στιγμή σιωπῆς.

— "Αν θέλετε, δεσποινίς, ἐξακολούθησε ὁ κηπουρός, μπορῶ να τὸν συλλάβω πολὺ εύκολα.

— Με ποιὸ τρόπο;

— Ξέρω ἀπὸ ποιὸ μέρος μπαίνει. Μπορῶ λοιπὸν να τοῦ στήσω περίφημα ἐκεῖ μιá λυκοπαγίδα.

"Ἡ Έριέττα χλώμιασε και τὰ μάτια της ἔλαμψαν ἀπὸ ὄργη.

— "Αν τὸ ἔκανες αυτό, εἶπε, ἡ μητέρα μου θὰ σ' ἔδιωχνε σαν κακοῦργο. Ξέρεις ὅτι ὁ ἄνθρωπος αυτός μου ἔσωσε τὴ ζωὴ κι' ὅτι δέν θὰ συγχωροῦσα ποτὲ ἐκείνον που θὰ τολμοῦσε ἔστω και να τὸν ἀπειλήση μόνο.

— "Α, μὴ θυμώνετε, δε-

σποινίς, εἶπε δειλά ὁ κηπουρός. Δέν τὸ εἶπα ἀπὸ κακία. Νόμιζα μάλιστα ὅτι θὰ σὰς εὐχαριστοῦσα, γιατί πολλές φορές σὰς ἄκουσα να λέτε ὅτι θὰ θέλατε να ἴητε τὸν Λυκογιάννη στὸν πύργο. Δέν θέλω τὸ κακό του ἐγώ. Ἀπόδειξις εἶνε ὅτι, τόσες φορές που τὸν εἶδα στὸ πάρκο, ποτὲ δέν τὸν ἔδιωξα.

— Καλά ἔκανες, Φραγκίσκε... Κι' αν θέλης να μ' εὐχαριστήσης, ἐξακολούθησε να κάνης τὸ ἴδιο. "Ὅταν τὸν βλέπης πουθενά, ν' ἀπομακρύνεσαι για να μὴ φοβάται... Θέλω να εἶνε ἡσυχος κι' ἐλεύθερος στὸ πάρκο, ὅπως και μέσα στὸ δάσος...

— Θὰ σὰς ὑπακούσω πολὺ εὐχαρίστως, δεσποινίς.

— Εἶπες, Φραγκίσκε, τίποτε για ὄλ' αὐτὰ στη μητέρα μου;...

— Ὁχι ἀκόμα.

— Καλά λοιπὸν, μέχρι νεωτέρας διαταγῆς μου, μὴν πῆς τίποτε οὔτε στη μητέρα μου, οὔτε στὸν ἀδελφό μου που πρόκειται νάρθῃ αὐτές τῆς ἡμέρες ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Μπορεῖτε να μείνετε ἡσυχῆ. Θὰ συμμορφωθῶ με τῆς διαταγῆς σας.

— Εὐχαριστῶ. "Έχεις τίποτε ἄλλο να μου πῆς;

— Μάλιστα, δεσποινίς.

— Λέγε λοιπὸν. Σ' ἀκούω.

— Ὅταν ὁ Λυκογιάννης εἶνε μέσα στὸ πάρκο τὴν ἡμέρα, ξέρω σε ποιὸ μέρος κρύβεται.

— Ποῦ;

— Ἐδῶ κοντά. Νά, ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ δέντρο.

"Ἡ νέα ἔγινε κατακόκκινη κι' ανασκίρτησε σύγκορμη.

— Μὰ αὐτὸ εἶνε ἀδύνατο! φώναξε. Αὐτὸ δέν μπορεῖ να γῆνη!

— Ξέρετε, δεσποινίς, ὅτι ποτὲ δέν θὰ τολμοῦσα να σὰς πῶ ψέματα. Πρό τριῶν ἡμερῶν εἶδα τὸν Λυκογιάννη να κατεβαίνῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ δέντρο.

— Και ἦταν κρυμμένος ἐκεῖ, ἐνῶ ἐγὼ ἤμουν ἐδῶ;

— Μάλιστα, δεσποινίς.

— Τόσο κοντά μου! ψιθύρισε ἡ Έριέττα.

— Ὅταν βγαίνατε ἀπὸ τὴ σκιάδα, εἶδα τὸν Λυκογιάννη να κατεβαίνῃ ἀπὸ τὸ δέντρο...

— Ἴσως να εἶνε ἡ πρώτη φορά που ἦρθε...

— Πιθανόν, δεσποινίς... Ἐν τούτοις ἐγὼ ἐξέτασα τὸ δέντρο κι' ἀπὸ μερικῆς παρατηρήσεως που ἔκανα, ὑποθέτω ὅτι ὁ Λυκογιάννης θὰ κρύφτηκε πολλές φορές σ' αὐτὸ τὸ δέντρο.

"Ἡ Έριέττα σηκώθηκε και, μέσ' ἀπὸ τὰ φύλλα της σκιάδος, ἄρχισε να κυττάζῃ ἐπίμονα τὸ δέντρο.

— Σὴμερα δέν ἦρθε, εἶπε ὁ κηπουρός.

"Ἡ Έριέττα ἔμεινε μιá στιγμή σιωπηλὴ κι' ἔπειτα εἶπε:

— Δέν μου λές τὴν ἰδέα σου; Για ποιὸ σκοπὸ ἔρχεται ἐδῶ;

— Για να σὰς βλέπῃ, δεσποινίς. Δέν πρέπει να εἶνε κανείς

πολὺ σοφὸς για να τὸ καταλάβῃ αὐτό.

"Ἡ νέα κοκκίνησε πάλι και χαμήλωσε τὰ μάτια της.

— Εἶμαστε σύμφωνοι ὅτι δέν θὰ κάνης λόγο σε κανένα, τοῦ εἶπε σε λίγο.

— Σὰς τὸ ὑποσχέθηκα, δεσποινίς.

Και ὁ κηπουρός, ὑποκλινόμενος με μεγάλο σεβασμὸ, ἀπομακρύνθηκε.

"Ὅταν ἔμεινε μόνη, ἡ νέα αναστέναξε και δυὸ δάκρυα κύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια της.

Γιατί ὁ στεναγμὸς ἐκεῖνος; Γιατί τὰ δάκρυα;

Και ἡ ἴδια θὰ δυσκολευόταν πολὺ ν' απαντήση στα ἔρωτήματα αὐτά.

— Ἐρχεται, σκέφτηκε, και κρύβεται ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ δέντρο για να με βλέπῃ.

.....
Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τῆς τρεῖς μετὰ τὸ μεσημέρι, ἡ Έριέττα πήγε και κάθησε στη σκιάδα.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

4 - 10 - 36

Π.Μ.

Μαῦροι δρόμοι τοῦ χειμῶνα
στη γυμνὴ τὴν ἐξοχῆ,
τοῦ ἀμαξιτοῦ τὰ φῶτα μόνα
τρέχουν μέσα στη βροχῆ.

Μέσα στην ἀνεμοζάλῃ,
πρῶτη ἔρωτικὴ βραδιά!
Τέτοιαν ἀνοιξη και πάλι
ποῦ περίμενε ἡ καρδιά;

Δυὸ κεφάλια πλάϊ - πλάϊ:
τὸ ἕνα φθινοπωρινὸ,
τὸ ἄλλο, δῶρο ἀπὸ τὸ Μάη,
μόλις εἴκοσι χρονῶ.

— Ποῦ σε βρῆκα; Ποῦ σε
(βρῆκα,
ἄνθος τῆς ἀμυγδαλιάς;
Τὰ μαλλιά σου ἔχουν τὴ
(γλύκα
μιᾶς χελιδονοφωλιάς.

Και τὰ μάτια ὅπως τὰ
(κλείνεις
στὸ φιλι, μοιάζουν κι' αὐτὰ
με τὰ μάτια τῆς Σελήνης
που κοιτοῦν πάντα κλειστά.

Εἶσαι ἡ νύχτα κ' εἶσαι ἡ
(μέρα,
εἶσαι ὁ πόνος κ' ἡ χαρά!
Γύρω μας, μέσ' στὸν ἀέρα,
κυματίζουνε φτερά:

περιστέρια ἔχουν φτάσει
ἀπὸ τόπους μακρινούς
φέρνουν ἀνθισμένα δάση
και γαλάζιους οὐρανοῦς.

...Και τ' ἀμάξι τρέχει, τρέ-
(χει
στην ἀσφαλτωμένη ὁδῶ.
"Ἐξ ἀπὸ τὰ τζάμια, βρέ-
(χει
κι' ὁ χειμῶνας εἶν' ἐδῶ.

ΜΗΤΣΟΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

(Ἀκολουθεῖ)